

Dolf Verlinden
Verschuiving, 2013, olieverf op doek, 115 x 95 cm

Hellend vlak

Hoeveel verschuiving is er nodig voordat er sprake is van een hellend vlak? En hoeveel hellende vlakken voordat die mogelijk leiden naar de ineenstorting van een constructie? Mijn blik stuurt mijn gedachten in die richting bij het zien van het doek *Verschuiving* van Dolf Verlinden.

Bij een aardverschuiving is het meestal meteen mis. In maart 2014 verdween

een dorp bij Seattle onder een modderstroom nadat langdurige regenval een berghelling had verzwakt, ik weet niet met hoeveel doden en vermisten tot gevolg.

Verlindens *Verschuiving* heeft nog niet tot catastrofale gevolgen geleid en het ziet er niet naar uit dat dat op korte termijn gaat gebeuren. Maar toch, de instabiliteit die de gestapelde horizontale banen in het beeld ten opzichte van elkaar en als geheel vertonen, maakt de blik van de kijker wat onrustig en zijn gemoed wankelmoedig. Merk op hoe de banen net niet op elkaar leunen. Op slechts drie punten is er een verbinding aanwezig, maar minimaal, van dragende constructies is geen sprake. De banen lijken te zweven, alsof de zwaartekracht geen invloed op ze heeft.

Desondanks: dat deze stapeling ineens toch wegglijdt en in elkaar dondert is voorstelbaar. Voor een aardverschuiving zijn uiteindelijk een paar druppels regen extra de aanleiding voor het fatale wegspoelen van een verzadigde berghelling. En de blik die zich niet alleen met het geheel bezighoudt maar ook met de details, ziet onder de bovenste balk iets wat alleen maar met druipen geassocieerd kan worden. Vocht dat van boven kwam en achter de balk langs aan de onderkant sporen heeft nagelaten. Wat we er nog van zien is opgedroogd.

Maar wat eens kwam, kan weer komen, vooral als het vocht, water, regen betreft. Soms ontstaan catastrofes zonder vooraankondiging, dan overvallen ze ons echt vanuit het niets. Dat het nietsstadium in Verlindens schilderij al is overschreden, zou als zeer verontrustend aangemerkt kunnen worden.

Ik heb een hele tijd naar het doek zitten staren en een heel andere, veel geruststellender associatie kwam in mij op nadat ik mij op de kleur van de banen concentreerde. Die is namelijk egaal zwart, van een matheid die nog het meest aan een schoolbord doet denken. En wie aan een schoolbord denkt, kan niet om de krijtjes heen.

En de kinderen.

De zwarte banen laten ook vage verkleuringen zien, die de gedachte aan weggeveegde woorden ineens heel voorstelbaar maakt. Als wat we zien een schoolbordfunctie had, wat voor woorden zouden erop hebben gestaan, onbespied geschreven door kinderen en nog net op tijd gewist, juist voordat de meester de klas binnenkwam? De meest stoute of de meest lieve? Hangt van de stemming af.

Ook ik heb de neiging een krijtje te zoeken, op de hellende banen enkele woorden te schrijven en weer uit te wissen voordat bezoekers de tentoonstellingszaal betreden. De meest stoute of de meeste lieve? Mijn stemming is somber, maar ik verlang naar hoop.